

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lutego 2017 r. powódka M. M. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego G. (...) w W. kwoty 900,86 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej od dnia 3 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (pozew k. 1-4).

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany nabył od P. (...) w G. wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty z dnia 29 listopada 2010 r. wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie XVI Nc-e 572452/10. Sąd Rejonowy w Bytomiu postanowieniem z dnia 5 maja 2015 r. w sprawie I 1 Co 3787/14 nadał powyższemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz pozwanego. Następnie pozwany wszczął egzekucję prowadzoną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie Huberta Szymczaka w wyniku, której wyegzekwował od powódki łącznie kwotę 4.530,06 zł, z czego powód otrzymał kwotę 3.865,12 zł. W skład wyegzekwowanej kwoty weszły również koszty w wysokości 664,94 zł. Powódka wskazała, że po powzięciu wiadomości o toczącym się postępowaniu złożyła skargę na postanowienie referendarza o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w sprawie XVI Nc-e 572452/10. W wyniku powyższego uchylono zaskarżone postanowienie, a następnie po skutecznym wniesieniu sprzeciwu przez powódkę sprawę przekazano do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie. W dniu 22 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie umorzył postępowanie w toczącej się w sprawie I C 3140/16 stanowiącej kontynuację sprawy prowadzonej pod sygn. XVI Nc-e 572452/10. Pozwany zwrócił powodowi jedynie część nienależnie wyegzekwowanych środków w wysokości 2.964,26 zł.

W dniu 20 lutego 2017 r. wydano nakaz zapłaty uwzględniający żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty k. 25).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych (sprzeciw k. 30-32).

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powódka nie wykazała szkody, zawinonego działania poprzednika prawnego pozwanego oraz związku przyczynowego pomiędzy tymi działaniami, a szkodą. W ocenie pozwanego sam fakt wskazania w pozwie nieaktualnego adresu powódki nie przesądza o zawinionym działaniu pozwanego. Niezależnie od powyższego pozwany zawierając umowę przelewu wierzytelności nabył jedynie wierzytelność względem powódki i nie można mu przypisać odpowiedzialności za złożenie wniosku egzekucyjnego ze wskazaniem nieaktualnego adresu powódki. Zdaniem pozwanego brak jest podstaw do przypisania mu odpowiedzialności odszkodowawczej za czym przemawia również fakt odstąpienia przez powódkę od dochodzenia kosztów egzekucji. Zdaniem pozwanego w niniejszej sprawie nie ma również podstaw do przypisania pozwanemu obowiązku zwrotu wyegzekwowanej kwoty na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie XVI Nc-e 572452/10 wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał M. R. (obecnie M.), aby zapłaciła P. (...)w G. kwotę 1.567,80 zł oraz kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo terminie 2 tygodni wniosła sprzeciw do tutejszego Sądu (nakaz zapłaty k.5).

W dniu 9 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy Lublin –Zachód w Lublinie nadał klauzulę wykonalności ww. nakazowi zapłaty na rzecz P.(...)w G. przeciwko M. R. (obecnie M.) (postanowienie k. 34).

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Bytomiu w sprawie I 1 Co 3787/14 w sprawie z wniosku pozwanego przeciwko powódce nadał tytułowi wykonawczemu- nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie XVI Nc-e 572452/10 klauzulę wykonalności z zaznaczeniem, że wierzytelność z tego tytułu wykonawczego przeszła na rzecz pozwanego w całości w stosunku do powódki i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (postanowienie k. 36).

Na podstawie nakazu zapłaty wydanego w sprawie XVI Nc-e 572452/10 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie Hubert Szymczak w sprawie Km 75422/15 z wniosku pozwanego przeciwko powódce wszczął i prowadził postępowanie egzekucyjne w toku, którego wyegzekwował kwotę 4.636,70 zł z czego kwota 3.971,76 zł została przekazana pozwanemu (zajęcie wynagrodzenia k. 6, karta rozliczeniowa k. 9).

W dniu 5 lutego 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie Hubert Szymczak zakończył postępowanie w sprawie Km 75422/15 wobec zapłaty zadłużenia i ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 664,94 zł oraz obciążył nimi powódkę (postanowienie z dnia 5 lutego 2016 r. k. 35-35v.).

W dniu 8 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e 572452/10 uchylił postanowienie referendarza sądowego z dnia 9 lutego 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w sprawie VI Nc-e 572452/10 w dniu 29 listopada 2010 r. w całości (postanowienie k. 10-10v.).

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2016 r. sprawa VI Nc-e 572452/10 z powództwa P. (...)w G. przeciwko M. M. (1) przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Woli (postanowienie k. 11).

Po przekazaniu ww. sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I C 3140/16 upr. Postanowieniem z dnia 22 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy –Woli w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie z powództwa P. (...)w G. przeciwko M. M. (1) (postanowienie k. 12).

W dniu 22 sierpnia 2016 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zwrotu nienależnie wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 4.636,70 zł. W odpowiedzi wierzyciel poinformował, że podejmie rozmowy dopiero po rozstrzygnięciu toczącego się postępowania z udziałem poprzednika prawnego powoda - P. (...) w G.. (wezwanie k. 13-13v., pismo z dnia 30 sierpnia 2016 r. k. 16).

Pismem z dnia 5 grudnia 2016 r. pełnomocnik powódki ponownie wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 4.636,70 zł (ponowne wezwanie k. 17-17v.).

Pozwany zwrócił powódce kwotę 2.964,26 zł, a w związku z tym, że nie wyczerpała ona całości roszczenia pełnomocnik powódki zwrócił się jeszcze o zwrot brakującej kwoty 900,86 zł i kwoty 664,94 zł tytułem poniesionych kosztów postępowania egzekucyjnego (maile k. 19-20).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana przez strony a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie okoliczności faktyczne między stronami były w zasadzie bezsporne, co więcej potwierdzone zostały dokumentami, w tym w przeważającym zakresie dokumentami urzędowymi, które potwierdziły to, że nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym na podstawie, którego prowadzona była przeciwko powódce egzekucja, w trakcie której wierzyciel poprzednik prawny pozwanego Funduszu – uzyskał świadczenie, utracił moc na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu i skutkowało przekazaniem sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej powódki. Następnie postanowieniem z dnia 22 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie umorzył postępowanie.

Świadczenie wyegzekwowane przez pozwanego na podstawie nakazu zapłaty, który następnie utracił moc, stało się świadczeniem nienależnym. Wynika to wprost z art. 410§2 k.c., zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli (...) podstawa świadczenia odpadła. Typowym przykładem tego rodzaju *condictio* jest właśnie uchylenie lub zmiana orzeczenia, w oparciu o którego treść świadczone lub - jak w realiach nin. sprawy - egzekwowano. Istotą tego rodzaju świadczenia jest to, że do czasu uchylenia jego podstawy, świadczenie jest należne i może być skutecznie dochodzone. Jednak po opadnięciu podstawy świadczenia, mimo jej istnienia w chwili egzekwowania, świadczenie

to staje się nienależne w rozumieniu przepisu art. 410 § 2 k.c. i wymagalnym staje się roszczenie o jego zwrot, co oznacza że może być dochodzone przez tego, który nienależnie świadczył. Podkreślić przy tym należy, że stwierdzenie prawomocności orzeczenia i w konsekwencji nadanie mu klauzuli wykonalności, jeśli nastąpiło na skutek wadliwego uznania przez sąd prawidłowości i skuteczności doręczenia orzeczenia, pozostaje bez znaczenia dla oceny spełnionego na podstawie takiego orzeczenia świadczenia jako nienależnego. Niewątpliwie, w chwili wydania nakazu zapłaty, po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności, nakaz zapłaty wydany przeciwko powódce (tam pozwanej) stanowił podstawę do prowadzenia przeciwko niej egzekucji. O tym, że wyegzekwowane na tej podstawie świadczenie stało się nienależne przesądziło skuteczne wniesienie przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz wydanie w dniu 8 marca 2016 r. postanowienia o uchyleniu postanowienia referendarza sądowego z dnia 9 lutego 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

W artykule 410 § 2 k.c. pojęcie nienależnego świadczenia jest zobiektywizowane. Ocena czy świadczenie jest nienależne nie zależy ani od woli czy wiedzy spełniającego świadczenie czy tego, na rzecz którego świadczenie jest dokonywane. Oznacza to również, że także ogólne przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia należy rozumieć specyficznie w przypadku nienależnego świadczenia, bowiem roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego uzasadnia sam fakt jego spełnienia. W takim też przypadku nie zachodzi potrzeba badania, czy i w jakim zakresie spełnione świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której świadczenie zostało spełnione, jak również czy majątek spełniającego świadczenie uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia wypełnia bowiem przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia.

Świadczenie, które komornik uzyskał kosztem powódki i przekazał pozwanemu w związku z utratą mocy nakazu zapłaty, na podstawie którego egzekucja była prowadzona, stało się nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Wobec powyższego pozwany wzbogacił się kosztem powódki w zakresie wypłaconej na jego rzecz przez komornika kwoty 3.971,76 zł. Pozwany zwrócił już powodowi kwotę 2.964,26 zł. W związku z powyższym do zwrotu pozostała jeszcze kwota 900,86 zł.

Sąd mając na uwadze powyższe zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 900,36 zł.

Rozstrzygając o odsetkach Sąd miał na uwadze treść art. 481 k.c., zgodnie z którym odsetki należą się za czas opóźnienia. Odsetki zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 3 września 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając je od pozwanego jako przegrywającego sprawę na rzecz powódki. Na koszty złożyła się opłata od pozwu w kwocie 46 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 270 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego